

Där i huset uppå kullen
 Har jag haft mitt hem.
 Här jag pysslat om kaptener,
 Här jag först min lager skar.
 Ännu kvar
 Ser jag syrener,
 Som jag visst planterat har.

År 1847 erhöll Sehlstedt en ny plats med »förbättrade löneförmåner». Han utnämndes till reseinspektör, med station vid Hornstull, utanför Stockholm. Det visade sig tyvärr snart att förmånen af större lön mera än uppvägdes af de tjensten åtföljande onera. För reseinspektören gällde det nämligen,

Att hästar och åkdon och dräng skall han ha,
 Och pengar därtill uti molnena ta.

Och kan han ej pengar i molnena ta,
 Så är det Guds lycka om allting går bra.

Synnerligt bra gick det icke heller. För anskaffande af ofvannämnda för den »örörliga tullbevakningen» föreskrifna rekvizita, togo de tre inspektörerna vid tullarne tillsammans ett amorteringslån, men Sehlstedts kolleger voro opålitliga slarfvar, som inom kort cederade bonis och lämnade åt honom att ensam ansvara för skulden. Vår skald gjorde allt hvad i hans förmåga stod för att draga denna dryga, opåräknade börda; men det ville icke förslå. Tullhästarne, mindre förnöjsamma än pegasen, höllo dessutom på att alldeles uppsluka sin herre, utan att akta på hans poetiska föreställningar, att

Äta vi behöfva så väl som ni.

Sehlstedt var slutligen glad att få utbyta anställningen i Stockholm emot den sämre betalda platsen på Sandhamn, där han åtminstone slapp de välsignade hästarne.

Men skadan var redan skedd — den skuld han så oförskyldt råkat uti, hade en gång för alla gett knäcken åt hans ekonomiska ställning, och nu skulle penningebekymmer tära på hans lugn ända till de fyra sista åren han lefde. Men han nedböjdes icke däraf. Sådant *kan* bäras, mente han. Det var endast ett slags sorg han ville erkänna — sorgen att förlora sina närmaste.

Det friska lefnadsmodet, den glada förtröstan sattes visserligen mången gång på prof därute på ön i skärgården, dit han nu utflyttade, men hemmets molnfria lycka förmörkades icke och sångens källa utsinade icke. Man kan tvärtom säga att det just var förflyttningen till Sandhamn, som kom den riktigt äkta Sehlstedt — skaldén nämligen — att träda i dagen. Naturen därute i all sin entoniga karghet, den af stadslifvets nivellering oberörda lotsbefolkningen, ja själfva strandens och böljans fauna, torskar och fiskmåsar, blefvo lika många nya insatser i hans poetiska bildförråd. Ögat skärptes för det karaktäristiska hos alla omgivande föremål, ödsligheten och enformigheten gjorde känslan mottagligare, hvarje liten glad omvexling som förunnades fick en prägel af festlighet, — poesien, som förut kommit som en gäst på lediga stunder, slog sig nu ner riktigt på allvar och följde tullinspektören på alla vandringar längs de saltstänkta klipporna, hviskande i hans öra nya upptäckter på detta hittills obekanta territorium —; så måste Robinson Crusoe varit till mods, då han uppdagade något nytt godt eller användbart på sin ö.

De 17 år (1852—68) som Sehlstedt bebodde Sandhamn, omfatta hans rikaste och bästa poetiska produktion. Kalendrarne *Fiskmåsen*, *Utkiken* och *Telegrafan* an-